

han fik et Stød i Ryggen af en Drager, der væltede sig frem belæsset med Kufferter.

Til sidst stod han alene udenfor, mens de sidste Drosker rullede bort. Et gammelt Bybud, der nærmede sig med Haanden til Kasketten, blev afvist, og han styrede nu i Droskernes Spor ud mod „Passagen“.

Paa Hjørnet standsede han igen og saae sig omkring for at blive retvendt. Det var tolv Aar, siden han havde været i Hovedstaden, og Stationen laa dengang paa et andet Sted. Den øredøvende Færdsel af Mennesker og Vogne gjorde ham modløs. Var dette virkelig København? Han havde jo nok hørt, at Byen i de senere Aar havde forandret sig meget og var bleven en Verdensstad. Men dette travle Mylr paa Fortovene, disse lange Rækker af Sporvogne, der suste afsted som hele Jernbanetog med svovlblaa Gnister under Hjulene, denne Sværm af Køremaskiner, der fløj surrende ud og ind mellem hinanden som rødøjede Kæmpebiller, denne Larm af Tudehorn og Klemten af Klokker som paa en Markedsplads — var det virkelig København? Alle Husene var illuminerede. Over Taget af en Bygning paa den anden Side af Gaden stod der med luende Bogstaver: „Whisky er den bedste Drik“. Og se der! Endnu højere oppe blev der som af en usynlig Haand skrevet henover Himlen med Ildskrift: „Søholms Kaffe er den billigste“.

„Dette er jo Helvede!“ mumlede han.

I det samme blev han tiltalt af en ung Person, der bagfra havde nærmet sig ham, en lurvet Skikkelse med et bruskhvidt Øje under et flækket Bryn. Fyren holdt med